

Knihy knihovny kunštátské

Ty stromy na náměstí zoufale chybí, říkal jsem si v červnovém žáru, kdy asfalt vřel černými bublinami a lidé čekající na autobus byli nápadně nervózní. Dvě lípy u Jiříka, to jsou jediné dvě koruny, slunečníky před pizzerií a cukrárnou to nevytrhnou. Odjížděl jsem na festival autorských čtení do Šonova u Náchoda. Kolik bylo na slunci? Padesát? Kde jste koruny zelené vrhající útěšný stín?

Večer jsem se v Šonově ubytoval ve statku, v hostinci a ubytovně rustikálního rázu. Ze stromů na stolky kapala medovice, v udírně se otáčelo prase, cyklisté namíchaní s trampy popíjeli svijanskou jedenáctku. Osprchovat, vypít dvě jedenáctky a vzhůru na evangelickou faru! To byl totiž prostor, v němž se odehrával festival básníků KOLIK BŘEHŮ MÁ ROZKOŠ? Rybník Rozkoš se leskl v zapadajícím slunci, hřbitov s lipami, ořezanými na pouhé kmeny a dvě tři hlavní větve, působil bezútěšně – a mlčel. Co by taky povídal. Na faře jsem se usadil na židli, právě začínala produkce. Ale co tu dělá ta ztepilá děva v černých plavkách? Hned jsem se to dověděl. Byla to tanečnice na tyči. Nebo u tyče? Prostě děvucha pustila kazetový magnetofon a předvedla jakousi silovou sestavu poměrně obscénních prostocviků. Dříve bych něco takového čekal na diskotéce, teď už i fara... Když sokolka šplhala až ke stropu, napadlo mi: „Blíž k Tobě, Bože můj, jen k Tobě blíž...“ Konec, potlesk. A konečně nastupuje básník J. H. Krchovský. I on byl předskokankou překvapen. Prý mu na oné tyči chyběla horizontála...

Právě kvůli J. H. Krchovskému jsem přijel. Patří mezi nejznámější současné české básníky, je překládán a vydáván, četl už ve Švédsku, v Německu, ve Francii. Tuším, že u nás je snad současným básníkem nejprodávanějším. Čili hvězda literárního nebe. A skutečně, nikdo při hodinové produkci neopustil sál, nikdo nelitoval, že přišel. Krchovský přečetl básně z „nultých let,“ tedy napsané po roce 2000 a přidal nějakých patnáct zcela nových, z rukopisů. Z těch mi utkvěla jedna o květu na suchém pni stromu a druhá, v níž se se svojí pověstnou ironií – a sebeironií – cítí „sám jako kůl v SRDCI.“

Tedy – tohoto básníka tentokrát doporučuji ctěně čtenářské pozornosti. Vždyť Krchovský si oblíbil Kunštát a pravidelně k nám zajíždí – další důvod proč sáhnout po jeho sbírce virtuózních rýmů a koncizní formy. Následujícím básníkem pátečního večera byl náchodský Štěpán Nosek. Neměl to po Krchovském lehké, jeho verše místy až wolkerovské intonace mě ale přesvědčily. Říkám wolkerovské, ovšem musel by to být Wolker, který se dožije našich báječných časů. Teď mi napadá – není vlastně takový solární panel na úrodné prsti Malé Hané metaforou Wolkerovy pohádky „O milionáři, který ukradl slunce?“ No nevím, nevím... Když jsem „pozdě k ránu“ přibyl na ubytovnu, trempové ještě mlátili do kytar a zábava byla v plném proudu: Zcela podle myšlenky jedné Krchovského básně – přece si nebudu kazit večer tím, že přichází ráno!

Já rychle spěchal spát, čekal mě druhý den plný básníků. Četl Petr Payne, Petr Hruška, Pavel Kolmačka ... ale tyto (skutečné) osobnosti už nejsou předmětem našeho článku. I když, přál bych vám, milí čtenáři, vidět, jak takový chrudichromský písmák Kolmačka doslova rozprašil

semknuté řady diváků svým básnickým cyklem Wittgenstein bje žáka! Ať žije Poezie! A tedy i stromy, které mají koruny, šumí a hnízdí v nich ptáci.

KRCHOVSKÝ, J. H.: Dvojité dno, Brno, Host 2009